

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým ve věci **žalobce: J. G.**, bytem X, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2017, čj. MPSV-2017/68171-912, spis. zn. SZ/MPSV-2017/23629-912,**

t a k t o :

I. Žaloba se o d m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 14. 6. 2017 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Příbrami ze dne 28. 12. 2016, čj. 27996/2016/NYM, jímž nebyla žalobci přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci.

Žalobce v rámci žaloby jako „žalobní důvod“ uvedl, že došlo ke zkrácení a porušení jeho práv v předcházejícím řízení, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy ČR a EU. Podle žalobce z výroku i odůvodnění tohoto rozhodnutí plyne, že došlo k porušení čl. 2, 3, 4 a 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, přičemž napadené rozhodnutí je v rozporu i s čl. 52 odst. 1, 3 a 4, čl. 53 a 54 Listiny základních práv EU.

Krajský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zda je podaná žaloba věcně projednatelná, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není.

Daná žaloba, která dle svého označení i obsahu představuje žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), musí pro své věcné projednání splňovat zákonem předvídané náležitosti. Jak v této souvislosti plyne z § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., „*žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné*“. Požadavky, které je třeba klást na formulaci žalobních bodů, se přitom již opakovaně zabývala judikatura správních soudů. V tomto hledu je třeba poukázat především na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 3/2008-78, podle něhož „*smyslem uvedení žalobních bodů je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat*“. Jak v citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále dovodil, „*náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody*

nezákonnosti

(či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum“.

V návaznosti na výše uvedené tedy zdejší soud zdůrazňuje, že žalobním bodem je pouze konkrétní a ve vztahu k projednávané věci individualizované skutkové tvrzení doprovázené konkrétní argumentací. Nelze se spokojit jen s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Z formulace žalobního bodu musí být zřejmé, jaké aspekty skutkových dějů považuje žalobce za základ nezákonnosti správního rozhodnutí. V projednávané věci přitom žalobce pouze odkazuje ustanovení právních předpisů (Listiny základních práv a svobod a Listiny základních práv EU), aniž by jakkoliv přiblížil, jaká jeho práva a jakým způsobem měla být v řízení před správním orgánem porušena. Svá tvrzení o nezákonnosti žalobce neopřel o vymezení konkrétních skutečností či bližší individualizaci jeho případu. Podaná žaloba tedy požadavky plynoucí z výše citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nesplňuje.

Krajský soud v Praze si je samozřejmě vědom své procesní povinnosti postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s., tj. vyzvat žalobce k odstranění případných vad žaloby tak, aby mohla být věcně projednána. V nyní projednávané věci nicméně nelze přehlédnout (ostatně plyne to i ze samotných žalobních tvrzení), že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 10. 4. 2017, přičemž žaloba byla podána k poštovní přepravě až dne 12. 6. 2017, tedy v poslední den zákonem stanovené lhůty pro její podání (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Jak přitom plyne z § 71 odst. 2 s. ř. s., „žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby“. Lhůta plynoucí z citovaného ustanovení pak dopadá nejen na případy, kdy žalobce doplní vedle již obsažených další (nový) žalobní bod, ale i na případy, kdy v žalobě neuvedl žalobní bod žádný. Za těchto okolností je tedy v nyní projednávané věci zřejmé, že i pokud by soud postupoval podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a žalobce vyzval k odstranění vad žaloby, žalobce by již fakticky ve lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 71 odst. 2 téhož zákona nemohl vadu spočívající v neuvedení žádného žalobního bodu napravit. Jak ostatně výslovně plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, v případech, kdy žaloba proti rozhodnutí správního orgánu neobsahuje žádný žalobní bod, a zároveň již není objektivně možné, že by žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil, neexistuje zákonná povinnost soudu vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. (viz rozsudek čj. 7 As 15/2010-56).

S ohledem na výše uvedené tedy nezbyvá soudu než uzavřít, že podaná žaloba vykazuje vady, které jsou objektivně neodstranitelné, a proto je na místě žalobu v souladu s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. června 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
samosoudce

Za správnost:
Božena Kouřimová